

21102 5 1862

V E N E C .

Njih Blagorodnosti,

PREČASTITEMU, MNOGO SPOŠTOVANEMU

Gospodu Gospodu

JANEZU NEČÁSEKU,

c. k. Vodju ljubljanske gimnazije,

pri Njihovem odhodu

iz

BELE LJUBLJANE

v

ZLATO PRAGO

v znamnje

serčne hvaležnosti in resničnega spoštovanja

poklonili

gimnazijski učenci.

1862.

V Ljubljani. Natisnil Jožef Blaznik.

24402 II 80

W 1349/1951

Prečastiti Gospod Vodja!

Deseto leto že teče, kar ste prevzeli vodstvo ljubljanske gimnazije. Imeli ste navado dajati spričevala Vi sami nam učencem; blagovolite, da pa sedaj k slovesu mi učenci Vam damo spričevanje Vašega djanja. Bolj kakor pred spoznamo sedaj, kako mili Oče ste nam bili. Kakor oče ljubi svoje sinove, ste Vi nas ljubili, za nas ste skerbili in delali ves čas. Poglavitno vodilo Vaše, katero ste tudi nam tolikanj priporočali, je bilo: „Iščite si slave v zvestem spolnovanji svojih dolžnost!“ Zvesto ste zverševali svoje dolžnosti. Kakor marljivi gospodar prvi vstaja in poslednji vspava, ste tudi Vi prvi prihajali v šolo in poslednji odhajali iz šolskega poslopja. Modro in premišljeno ste nas vodili, ljubeznjivo in poterpežljivo z nami ravnali. Vam so res veljale besede Tacitove: „Omnia scire, non omnia exsequi; parvis peccatis veniam, magnis severitatem commodare; nec poena semper, sed saepius poenitentia contentus esse. (Agric. c. 19.) Učili ste nas ne le z besedo, ampak tudi z djanjem. Kar ste nam velévali, ste tudi sami spolnovali. Povsod, v šoli in v cerkvi, smo Vas vidili vselej v svoji sredi. Kazali ste nam tako, da le blagor človeku, kateri ima bister um in blago serce. Bili ste nam učencem tudi velik dobrotnik: Podpirali ste ubožne učence sami, in vstanovili ste za nje posebej zaklad, iz katerega dobivajo vsako leto mnogotere pomočke. Prijazno in pošteno ste se obnašali proti vsim, toraj so Vam tudi radi pošiljali slovenski starši svoje sinove v vodstvo. In Vi ste povzdignili in pomnožili našo gimna-

zijo, da sloví krog in krog; in kakor ste pomogli k doveršitvi druge, tako ste pomagali k vstanovitvi tretje v ljubi naši domovini, ktera je bila tudi Vam mila in draga. Sami Slovan ste čislali tudi slovenski rod in dom; čislali ste slovenščino, učili se je sami in pridobili ste ji spodobno mesto ne le v šoli med družimi nauki, ampak tudi v šolskih letopisih, kjer ste sami jeli popisovati zgodovino naše gimnazije, in pri očitnih šolskih slovesnostih, in nadjamo se, pridobili ste slovenščini to častno mesto stanovitno. Čast in slava Vam bodi! Ker Vam pa drugega v hvalo dati ne moremo, smo v Venec nabrali nekoliko cvetic; blagovolite jih sprejeti v znamenje naše serčne hvaležnosti in resničnega spoštovanja do Vas, preblagi Gospod! Nabrane so na vertu, ki ste ga Vi skoraj deset let tako skerbno obdelovali. Spomladanske so. Pognale so iz mladih serc, in v spomin na belo Ljubljano in na slovensko mladost jih pri Vašem odhodu v zlato Prago poklonimo

Vam

hvaležni učenci

Ljubljanske gimnazije.

Slovó.

VIII.

Med zvezdami prekrasna je danica;
 Naj lepša v času rajska je spomlad,
 Ki cvetja množega je porodnica,
 V katerem klije dni jesenskih sad.
 V življenji pa naj mil'še je sijanje
 Preblage zarje, svit mladostnih let;
 Če kinči jih omika, lepo znanje,
 Krasoto vso presega žlahni cvet.

Danica pa pred solnčnim svitom zgine,
 Spomladi rajске zlati čas zbeži;
 Mladosti srečne jasna radost mine,
 Resnoba le pozneje spremlja dni.
 Dolžnost se težkih množica odkrije
 Do doma, do cesarja, do Bogá.
 Na desno in na levo pot se vije,
 O blagor mu, kdor pravo le pozná!

Zamišljen si mladeneč pot ubira,
 Ko zgine mirni čas mu sladkih sanj;
 Povsod drugačen svet se mu odpira,
 S pogledom bistrim se ozira nanj.
 Saj svest si je namembe imenitne,
 „Gorjé, si misli, če jo zgrešil bom,
 Tedaj na pot kreposti stanovitne,
 Ostrašiti ne smé nevihte grom!“ —

Voditelj blagi! Ti si sklepe take
 S prelepim zgledom vedno nas učil,
 Premagoval težave krepko vsake,
 Da le dolžnostim Svojim zvest si bil.
 Zaklade zlate zmaga bistra glava,
 Kateri dana lepih ved je last,
 Če zraven mar ji Božja tud je slava:
 Kar Tebi nezvenljivo dela čast! —

Visoki znan poklic Ti je deržave,
Kateri dal oblast je sam Gospod,
Da svete se spoštujete postave,
Da srečen, prost je v njej človeški rod. —
Tud veš, da draga vsim je domovina,
Povzdigal našo s trdom si ves čas,
Vedoč, da sercu sveta je lastnina
Besede materne premili glas.

Zato ločenje Tvoje obžaluje
Slovenski dom, zročena Ti mladost;
Pa vendar sreče Tvoje se raduje,
Ker v lastni dom pripelje Te dolžnost.
Dežela česka zvestemu Ti sinu
Z veseljem spet podala bo rokó,
Al Krajnska vedno v blagem tud spominu
Imé hvaležna Ti slavila bo!

Ant. Umek.

VII.

Kaj, da lira tužno poje,
 Strune žalostno doné,
 Kaj temné se lica moje,
 Kaj mi tare tak sercé?

Svetla zvezda se bo skrila,
 Ravnokar za goro gre,
 Ki tak' milo je svetila
 Čez mladost Slovenije:

Vodja nas zapušča mili,
 Domoljubje ga budí;
 V očetnjavo tje ga sili,
 Kjer mu teče bratov kri.

On je oče bil mladosti,
 Za nje blagor ves gori;
 Vsim je prave zgled modrosti,
 Ktera srečo nam deli.

Toraj žalost nas obhaja,
 Ker nas oče zapusti,
 Zadnjikrat roko podaja,
 Zadnjikrat se posloví.

Bog te spremljaj vodja mili,
 Naš spomin naj s Tabo gré;
 Da bi Ti v spominu bili,
 To so serčne nam željé.

Jak. Trobec.

VI.

Povzdigujmo, bratje, krepke glase
 Njemu v slavo, ki nam vodja bil!
 Mi mu dajmo venec serčne hvale,
 On nam venec iz zaslug je zvil.

Urno v roke liro zdaj sreberno,
 Strune vbrane Njemu naj doné!
 Pojmo z milim, pojmo z močnim glasom,
 Zanj občutki v sercu naj goré!

Varh častiti lepe učenosti,
 Mili vodja šolske mladeži,
 Moder sam si vadil nas v modrosti,
 Toraj smo Ti hvalo vso dolžni.

Radosten in krepko si podpiral
 Nam omike narodne razvoj,
 Mnogo opovir pri tem zatiral
 Ljubeznjivi vodnik! trud je Tvoj.

Zdaj pa prišla ura je ločenja,
 Oj od Tebe, bil za nas si vnet.
 Sprejmi venec našega češčenja,
 Ki iz serc hvaležnih nam je vzet!

Fr. Tomšič.

V.

Mladosti vodja! Tebe če slaviti
 Slovenska Vila, pred Teboj stoji,
 Hvaležna mladež če Ti venec zviti —
 K slovésu venec britke žalosti!
 O sprejmi cvetke — res da niso zale,
 Pa v sercih so hvaležnih kal pognale.

Marljivo Ti si vdani Ti mladini
 Odgrinjal učenosti blažne kras;
 V pospeh omike naši domovini
 Z veseljem daroval si celi čas.
 Ker bilo Ti le eno je vošilo:
 Da bi slovensko ljudstvo srečno bilo.

Ljubezen ta hvaležnost je zbudila,
 Spoznali Tvoje blago smo sercé,
 Zatoraj vroče pojemo čutila,
 Iz serc hvaležnih Ti nasprot kipé.
 Videčim trud Tvoj za slovenske sine,
 Čut spoštovanja serca vsim prešine.

Al skerbni oče, naš vodnik preblagi!
 Glej, ura je ločitve nam prišla;
 Oko Ti kaže v svoji svitli sragi,
 Kak britki čuti so nam v dnu serca.
 Solzá zamolknjen glas Te še pozdravi,
 Ti zadnjič „z Bogom!“ dragi vodja, pravi.

Le to nam je v britkosti tolažilo,
 Da narod ljubljeni Te ne zgubi. —
 Kakó bi brata nek ne veselilo,
 Da tudi brat kaj dobrega dobi?
 Pozdravi, osrečuj tam Slave sine,
 Nam brate drage češke domovine.

Gospod, ki vsim stvarem je oče mili,
 In ki za vse dobrotljivo skerbi,
 Tud Tebe varuje naj v vsaki sili,
 Pomoč Ti rajsko vedno naj deli;
 Beži naj tuga, in veselja krilo
 Sprostira sreča naj nad Tabo milo.

Naj njeno cvetje krasno se ovija
 Po potih solčnih, gladkih Tvojih dni;
 Žari naj se Ti raja lepotija,
 Sercé napaja z virom radosti;
 Naj oče mili vsih nesreč Te brani,
 Naj dolgo bratom Čehom Te ohrani!

Fr. Marn.

IV.

Cut nam hvale v sercih bije,
Eno — to darujemo! —
Tebi solnce naše sije
Enkrat tukaj še — v slovó. —
Revno je, kar smo Ti dali,
Tebi naj bi drag bil dar!
O da dnevi bi sijali
Se Ti srečni le vsikdar;
Oče bil si nam dobroten,
Ljubi vodja, srečno zdaj! —

Cela šola je hvaležna,
In od nje ta pesem nježna.

Lud. Tomšič.

III.

Milo nam strune donijo,
 Tebi k slovesu pojó ;
 'Z rožic, ki v sercu cvetijo,
 Venec Ti krasen vijó.

Tebi ga damo v darilo
 Da Te spominja na nas,
 Vdanih mladenčev število ;
 Serc je hvaležnih izraz.

Naj Ti ljubezen spričuje,
 Ktero si v sercih užgal.
 Naj Ti terpljenje plačuje,
 Ktero za nas si prestal!

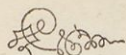
Naše domovje si ljubil,
 To Ti hvaležno spozná.
 Vsak Te prezgodaj je zgubil,
 Roko k slovesu podá.

Mladež nesreče si branil,
 Nisi nam kratil pravic.
 Dolgo v spóminu ohranil
 Vsak Te bo radostnih lic.

Fr. Levec.

S p e v.

Zložil Ant. Nedvéd.

Mladež blaga,
 Poj, predraga,
 Pesem žalostno na glas,
 Njega slavi
 In pozdravi,
 Ki se loči zdaj od nas.

Blag' voditelj!
 Pospešitelj
 Velik nam si zmiraj bil,
 Domovini
 In mladini
 Trude Svoje si daril.

Zdaj odideš,
 Več ne prideš,
 Oj ne bo Te več nazaj!
 Srečno hodi,
 Bog Te vodi,
 Drag nam bodeš vekomaj.

Domovini
 In mladini
 Drag, predrag bo Tvoj spomin.
 „Bog Te živi
 Ljubeznjivi!“
 Glas je serčnih globočin.

A. O.

Mlada mati.

Vsenci mati je sedela,
 Mati milega sercá,
 Zraven sebe je imela
 Dete, sina mladega.

Nježno dete je igralo
 Z lepimi cveticami,
 Cvetko materi podalo,
 „Mama!“ prvič govori.

Mlada mati ga objame,
 Ga pritisne na sercé,
 Ter v naročje ga uzame
 Ga oklene u roké:

„Ti si sladko mi veselje,
 Krasno dete, sinko mlad,
 Spolnjene so moje želje,
 Sercu mojemu si slad!“

Tako mati govorila,
 Mati milega sercá,
 Ga na čelo poljubila;
 Nježno dete se — smehljá.

Fr. Levec.

Slovenii.

 Kdo zná
Premile, prečudne občutke srcá,

Ko njo,
Premilo, zagleda plamtéče oko,
In misli, da se mu odpira nebo?

Kdo vé
Berzdati, vkrotiti mi sladke željé,
Da k nji ne hitelo bi mlado srcé,
Če ona molí mi smehljaje roké?

Le k tebi bo moje srcé hrepenelo,
Za tebe, Slovenija, zmirom živeló!

Fr. Levce.

Deček in metuljček.

Dragi deček, kaj naredil
Sem ti jaz, da me loviš?
Al do zdaj še nisi zvedil
Da če jaz — tud ti terpiš?

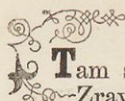
Kratiš polje mi, obgorje;
Al je mar premajhen svet?
Kdo pa krati ribam morje,
Kdo čebelam jemlje med? —

Deček glasa ne posluša,
Ampak le naprej lovi;
Lej metulj zleteti skuša,
Pa ga — mreža že derži.

Al ferfrati še ne jenja,
Dokler ima kaj moči,
Ko mu zgine dih življenja,
Dečka serce zabohi. —

Lud. Tomšič.

Lipa.

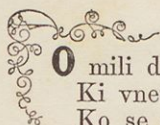
Tam stoji mi lipa zala,
 Zraven lipe hišica;
 Prosta hišica je mala,
 Vender čedna, lepa vsa.

Lipa širi svoje veje,
 Ki zelene so lepó;
 Če preveč me solnce greje,
 V hladno senco grem pod njo.

„Ti visoka lipa krasna,
 Ki do neba stegaš se,
 Tičev tvojih pesem glasna
 Naj razveseljuje me!

Lud. Tomšič.

Sonet.

O mili dom, predrago mi imé!
 Ki vnemaš vso mi kri po persih mladih;
 Ko se sprehajam o večernih hladih,
 Na misel ti mi hodiš in v sercé.

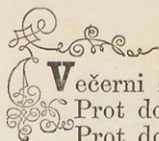
Kdor tega čutja sladkega ne vé,
 Ne vé, kaj cvetke nam dišé v ogradih,
 Ne vé, kaj tičice pojó v spomladih,
 Ne vé, kaj hladne sapice šumé.

Saj dom imé mi pravijo doline,
 Cvetéči griči, svitla tud planjava,
 Zelene dom mi kažejo planine.

In dom mi kliče jasni verh Triglava
 Od bele, nebotične visočine,
 In dom šumí na jugu bistra Sava!

Jan. Zupan.

Spomin.

Večerni zvonovi zvoné,
 Prot domu že voz ropotá.
 Prot domu žvenkljajo ovcé,
 Mladost pa vesela igra.

O časi, o ure zlaté,
 Ko tudi igral sem otrok!
 Prek sence mi lipe hladné
 Šumljal je sreberni potok.

Al časov presrečnih ni več,
 In nikdar nazaj jih ne bo,
 Oh, leta otroške so preč,
 Življenje pogosto britkó!

Jan. Zupan.

Nevihla.

Černa megla solnce skrije,
 Ter premaga bliša moč,
 V temno krilo žarke zviže, —
 Dan postane skoraj noč.

Peti neha tica blaga,
 Si zavetja preskerbi,
 Pesmica potihne draga,
 Da se zopet razvedri.

Tud zverina v gostih logih
 V strahu plašna trepetá,
 Skriva v temnih se berlogih,
 Kakor v sili vé in zna.

Čarno križajo se bliski,
 Čudno v megli že verši,
 Hrast močán, visok al nizki
 V moči vetra se šibi.

In gosteje blisk ognjeni
 Iz oblakov sveti se;
 Grom pretresa strop megleni,
 Terdne gore zamajé.

Kaplje padajo debele,
 Vsuje kmal se toča tud,
 Stolče žita lepe, zrele,
 Ves zastonj je kmetov trud.

Boji v zraku spet nehajo,
 Nébez zopet se zvedri;
 Svitli žarki zaigrajo,
 Solnce milo se žarí.

Zopet poje tica mala
 V logu pesmico drobnó.
 Kmetu pa ves up zmandrala
 Toča je neusmiljeno.

Tam po polji se sprehaja,
Briše vroče si solzé.
Vendar up ga spet navdaja:
Bog nesrečo hudo vé! —

Jak. Trobec.

Domovini.

Slovenski dragi svet, o Bog, ohrani,
 Veselje moje vse je domovina;
 Zaklad je dražji kakor zlatovina,
 Tedaj pravica krepko naj ga brani!

Otožnost britka naj ga več ne rani,
 Zbeži naj let predoljih gosta tnina;
 Olepšaj s cvetjem novim se ledina,
 Glasovi zadonite milo vbrani!

Odkar sercé se v persih je zbudilo,
 Hvaležno Slavi le se posvečuje,
 Razvija svetih njej Modric darilo.

Njej pesmi svoje radostno daruje,
 Le njo v življenji zmirom bo ljubilo,
 In v krilu njenem enkrat naj miruje!

A. U. Okiški.

Zvon sile.

Na tujem in v domovji slovi ljubljanski grad,
Sosedo so mu griči, ravnine spred in zad;
Tik znožja pa Ljubljana je — Jazonova hči
Iz silodavnih časov, tako se govori.

Al kje je z zlatim runom nesrečni Jazon stal,
Kod ladijo po suhem do morja bil je djal —
Po toliko sto letih to več se ne pozná:
Ljubljana se ne méni, muh družih dosti 'ma.

Visoke v njej palače in revne bajtice,
Mogočne velikaše, in kruhostradavce —
Popisal rad bi točno, pa nočem in ne smem,
Saj prvi so že znani, o družih nič ne vem. —

Moj Pegaz kolopira, neznansko se derví,
Pa na kamnitnem tlaku na enkrat obstoji.
Kaj nek je sred Ljubljane, pod črnim gradom tam?
Tu vir je učenosti, Modric slovenskih hram.

Kdor dobro absolviral je tukaj mnogo let,
Brez skerbi oberniti se sme med daljni svet;
Za šole je visoke dozorel praeparand,
Jeziko — ali modro-oslovja doktorand.

Še dan današnji čuješ tu razni hrum in glas,
Ker tukaj se razvija slovenske slave kras.
Ko osem ura bije, zapoje zvon glasán,
In hipoma potihne zdaj šolskih vriš dvoran.

Tu pravi se, kako je vstvarjen kdaj bil svet,
Kako je Adam živel, in kaj je bilo pred. —
V cerkveni zgodovini se ravno govori,
Kako za „miserere“ poginil je Arij.

Drugod se deklinira latinskih sklonov broj,
Učenec konjugira, da čelo moči znoj.
Da ima filiorum tud časi filiùm —
Razlaga consecutio se sitna temporum.

In v gerškem se premeleva zdaj gnomični aorist,
 Kak' spev je Iliáde abstraktov praznih čist,
 In kaj comparationis je tamkaj tertium,
 Kjer klepetá Thersites, naj gerši gerških trum.

Kako se toča dela, kak' voda se suší,
 Kako se grom razganja, to fizika uči.
 Drugod se dividira, računí še drugač,
 Kaj se še vse počenja, ne vedil bi rogač.

Buticam pa nevkretnim je terde vojske lom,
 Oj čudo! poslušajte, kaj vam povedal bom:
 To pada kljuka, anzar, le redko eminenc,
 Ker ga prerad spodriva nesrečni poštelenc.

Le kadar zvon zapoje, nad lino zvon glasán,
 Hej, kak' hrumijo roji iz šolskih zdaj dvorán!
 Saj trudna je že mlada, in trudna stara krí,
 Oboji berž na prosto iz praha se mudí.

Al čudni zvon nad lino, na zidu zvon glasán,
 Drugačne še dobrote zaklenka kaki dan.
 Tako še dan današnji v spominu mi tičí,
 Kako 'zmed šest junakov je čudno rešil tri.

Tam v klopi pred katedrom junaki ti sedé,
 Apologija, Kriton, to béli jim glavé.
 Po sreči že prestali so prvi za ta čas,
 Al zdaj, trijé ostali, gre versta tud na vas! —

Prebrali so počasno periodo treh strani.
 Po tem ukaz doide, kaj vsaki naj stori:
 Povedati je treba — ne vem že vsega kaj —
 Vse μέν in δέ, vse ἀλλά, tud' γέ in δή in καί;

Kako se comparatio na troje razkrojí,
 Kdaj a majori, pari, ad minus govori;
 Kako z govorom strinja se tu modalitas,
 Drugej kaj syllogismus cornutus briga nas;

Zakaj na sred' periode stoji oxymoron,
 Al mesto kje enako ima tud Ciceron. --
 „Kaj hoče vse imeti pedanterija ta!“
 Nevedna se butica serdita zdaj čehljá.

Soseda svoj'ga dréga: „Povej mi vendar, Rus!
 Kaj če communicatio cum oratoribus?“ —
 Al reveža soseda sta ravno tud takó,
 Za promenade v „zvezdi“, to boljše vsi vedó.

Al kje je dobro vino, klobás mesenih duh,
 Kje nar bolj hladno pivo — vé vsaki postopuh.
 Pa naši tud junaki nar boljše to vedó:
 „O jej, o jej, o kljuka!“ izdihajo britkó.

Pa čuj veselo godbo: zapoje zvon glasán,
 Kak' zašumijo roji iz šolskih zdaj dvoran,
 Ker trudna že je mlada, in trudna stara krí:
 Brez kljuke vidim iti domú junake tri!

Stoji stoji Ljubljana, nad njo visoki grad,
 Sosedje so mu griči, ravnine spred in zad;
 Nad lino sred Ljubljane — sloveči sile zvon —
 Kot v zraku glasna tica ima prijeten don.

A. U. Okiški.

GOVOR

ob koncu šolskega leta 1860. *)

Zložil in govoril A. Umek.

V daljavi tam mladeneč se prehaja,
 Pa — brez vodnika v tamni gojzd zaide,
 Kjer gosta senca ga ko noč obdaja,
 Da dolgo dolgo spet na plan ne pride.
 In vedno bolj odljudno mu prihaja,
 Čim več na potu časa mu preide.
 Na enkrat pa ga močen glas zadene:
 „Zdaj verni iz goščave se meglene!“

Ko bil bi glas ta strune don sreberne,
 Tak klic mladenču ta serce prešine,
 Ker naglo proti solncu se oberne,
 Dreves stoletnih zapustivši tmine.
 Livad cvetečih svet se mu odgerne
 In gor zelenih jasne visočine,
 Pred njim razpenja se široka cesta,
 Ga pelje v bližnje, pelje v daljne mesta.

Tam vidi starih Grekov umotvore,
 Okusi slast njih krasne poezije;
 Rimljanov bere pesmi in govore,
 Ki solnce jim iz Grecije prisije.
 Gre še naprej, povsod spoznati more,
 Kako po zgledu klasične umetnije
 Vsak narod svojo zemljo obdeluje.
 Al lastna domovina mar praznuje? —

Iz spanja dolzega se je zbudila,
 Pa krepko, in izverstno napreduje.
 Strun mičnih pesem se je oglasila,
 Mladeneč, pridši iz dežele ptuje:
 Slovenski jezik, — oj osoda mila! —
 Glej v logu že Modriškem se spoštuje,
 Dosegel bode bratov častno mesto,
 Če bode le nalogo spolnil zvesto.

*) Pridjali smo ta govor zato, ker je prvi slovenski govor, ki se je glasil pri očitni slovesnosti o razdeljenju šolskih daril v mestnem strelišcu pod vodstvom v tem našem „Vencu“ slavljenega gospoda vodja.

Skopana, preorana je celina,
 Začetnik njen že v hladnem grobu spava:
 Kdo ne pozna Vodnika Valentina,
 Po katerem Krajni beli dan priplava?
 Mladenči! zgleđ njegov nam iz spomina
 Ne sme; nam dan je um in pamet zdrava,
 S posnemanjem ga bomo spoštovali,
 In druge vse, ki so za njim orali.

Tu nočem slavnih mož imenovati,
 Ki slovstvo naše dosti na visoko
 So stopnjo spravili, saj že poznati
 Jih mora vsak; al polje je široko,
 Tovarši! ki ga treba še orati,
 Pa nič ni bistroumu pregloboko!
 Naprej, naprej! sedanji čas veleva,
 Povsod gibanja mnogo razodeva.

Naprej tedaj, naprej, mladenči mili!
 Da narod bi povzdignili, te želje
 Si prizadevajmo, da bi spolnili,
 To delo nam visoko bod' povelje!
 Da lepih ved bi semena sadili,
 To naj nar slajše naše bo veselje,
 Da, kar resnično, dobro je in krasno,
 Narodu tud slovenskemu bo jasno!

Iz male Perzide se razširjuje
 Kraljestvo premogočno perzijansko;
 Mladeneč Aleksander se vzdiguje,
 Dobi Helládo, zemljo azijansko.
 Štej rimske griče pred, — od njih steguje
 Čez tri svetove vodstvo se rimljansko:
 Tako si tudi jezik opomore,
 Kar nima še, mu um stvariti more.

Veseli so današnji razni glasi,
 Ki oznanujejo nam konec leta;
 Med njimi tud' slòvenski se oglasi,
 V prihodnje si milejše dni obeta,
 Naproti res mu grejo zlati časi,
 Ak bo goreča zanj ljubezen vneta.
 Zatoraj bomo zvesti stari Slavi,
 In sveti cerkvi v kinč, in v prid deržavi.

Zdaj k sklepu pa preserčno hvalo damo,
 Neskončno Bitje, Tebi na višavi!
 Da Ti daš srečo, blagoslov, spoznamo,
 Da človek nič brez Tebe ne opravi.
 Od Tebe uma luč in vero imamo,
 Ti nas ohraniš v upanji, v ljubavi,
 O Vsemogočni, zdaj nas blagoslovi,
 Da srečnim sijejo nam dnevi novi!

Cesarju bodimo hvaležno vdani,
 Ki vero in pravico tak spoštuje:
 Naj Večni Te še mnogo let ohrani,
 Pod Tabo naj se Avstrija raduje,
 Mogočno naj sovražnikom se brani,
 Nebeški blagoslov naj v nji kraljuje,
 Naj sreča se, in blagor ves razlije
 Cez Tebe, ljudstev Tvojih domačije!

In Vam, častiti varhi učenosti,
 Dobrotljivi, preskerbni učeniki,
 Ki ste vodili nas na pot modrosti,
 O, koliki smo Vam zares dolžniki!
 Ker bije Vam serce le v prid mladosti,
 Vam niso nikdar trudi preveliki;
 Dostojno Vas zahvalit' ni mogoče,
 Pa vendar nam je serce hvale vroče!

Končano je! na čelu pot ratarju
 Še posuši, za trud dobi plačilo.
 Že mirni zrak sledi težav viharju,
 Počitka solnce spet je prisvetilo! —
 Poklon Njih Vzvišenosti, poglavarju,
 In vsim, kar jih je nas tu počastilo! —
 Radujte se, vesel je zdaj Slovenec,
 Da srečno je dosegel slave venec!

Zlata Praga in bela Ljubljana.

Kjer v pozni noči se burjava
 Na strani severni žari,
 Kjer česki svet rosi Veltava,
 Tam zlata Praga mi stoji.
 Umetnosti zaklade hrani,
 Kar stvarja um, nareja dlan;
 Slovanom biserji neznani
 Od tod prihajajo na dan.

Svetišče stare Slave krasno,
 V njem truma zvestih ji sinov,
 Nad njim duhá obzorje jasno,
 Kak' veličasten svit njegov! —
 Oj, zlata Praga! bodi zdrava,
 Vesela srečnih svojih dni.
 Zavnéma te nekdanja slava,
 Prihodnja ti pogum delí! —

Šumí na jugu bistra Sava
 Slovanom južnim vsih strani,
 Izpod kraljevega Triglava
 Do Belega gradú bobni.
 Tam blizo Save je Ljubljana,
 Ljubljana bela, sladki glas!
 Slovencom za središče dana,
 Da jim prisije zlati čas.

Ob Savi so goré, ravnine,
 Po njih se cerkve svetijo,
 Nad njimi se bliščé svetinje,*)
 Kot zvezde, ki se vtrinjajo.
 Svetinje! milosti nebeške
 Vé žar nam oznanujete;
 Presrečne so oči človeške,
 Če bliš jim svoj pokažete!

*) Med slovenskim narodom se govori, da letajo svetinje od cerkve do cerkve, včasih pridejo tudi iz nebes; pravijo, da hodijo svetniki eden k drugemu v vas. Tako n. pr. leta svetinja s Šmarne gore na Rožnik, z Rožnika na Šmarno goro, v Ljubljano k nunski cerkvi i. t. d. Menda izhaja to od gorečih prikazen v zraku.

O da od mesta tud do mesta
Svetinj bi segal svitli žar:
Do národa ljubezen zvesta,
Omike prave rajski dar! —
Pošiljaj žarke, Praga zlata,
Da nam posije lepši čas,
Ljubljana bela bo bogata,
Slovanom južnim dika, kras!

A. U. Okiški.

Pričujočim pesmicam.

Z Bogom, srečno, hčerke nježne!
 Koder bodete hodile,
 Bote dragi svet učile,
 Da so serca nam hvaležne.

Serc iz mladih ste pognale
 V naglici; tedaj recite:
 Dragi bratje, poterpite,
 Veče bomo tud bolj zale.

Z Bogom, srečno, hčerke nježne,
 Radostne povsod hodite,
 In Slovence podučite,
 Da so serca nam hvaležne!

A. Okiški.

NAR. IN UNIV. KNJIŽNICA
LJUBLJANA

24402

Da se serce nam hvata
Vse bomo rad bolj zale
Vse bomo rad bolj zale
Vse bomo rad bolj zale

Vse bomo rad bolj zale
Vse bomo rad bolj zale
Vse bomo rad bolj zale
Vse bomo rad bolj zale

Vse bomo rad bolj zale
Vse bomo rad bolj zale
Vse bomo rad bolj zale
Vse bomo rad bolj zale

A. G. 1880